

HE 22/2010 vp

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annettua lakia siten, että harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoja ei voitaisi enää käyttää Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden Kansaneläkelaitoksen avustamien kuntoutuslaitosten perusparannusmenoihin ja käyttöavustuksiin. Lain

voimaantulosäännöksessä ehdotetaan säädettäväksi harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista maksettujen avustusten palautusvelvollisuudesta, jos avustuksen saaneen säätiön omistama kuntoutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, lopettaa toimintansa tai muuttaa toimintaansa oleellisesti.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian.

PERUSTELUT

1. Nykytila

1.1. Harkinnanvaraisen kuntoutuksen varat

Kansaneläkelaitoksen järjestämästä kuntoutuksesta säädetään Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetussa laissa (566/2005). Kansaneläkelaitoksella on velvollisuus järjestää vajaa-kuntoisten ammatillista kuntoutusta ja vaikeammaisten lääkinnällistä kuntoutusta. Lisäksi Kansaneläkelaitos voi järjestää muuta ammatillista ja lääkinnällistä kuntoutusta valtion talousarviossa tähän tarkoitukseen varatun rahamäärän ja sen käytöstä laaditun suunnitelman puitteissa (harkinnanvarainen kuntoutus).

Kansaneläkelaitoksen järjestämästä ja korvaamasta harkinnanvaraisesta kuntoutuksesta säädetään Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetun lain 12 §:ssä. Harkinnanvaraiseen kuntoutukseen on vuosittain käytettävä vähintään rahamäärä, joka vastaa neljää prosenttia vakuutettujen sairausvakuutusmaksuina kertyneestä määrästä. Harkinnanvaraiseen kuntoutukseen käytettävästä, edellä tarkoitettua suuremmasta enimmäisrahamäärästä, päättää vuosittain eduskunta valtion talousarvion käsitteilyn yhteydessä.

Voimassa olevan Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetun lain 12 §:n 3 momentin mukaan harkinnanvaraiseen kuntoutukseen tarkoitettuja varoja voidaan käyttää kuntoutuksen järjestämisen ja korvaamisen lisäksi myös sairauksien ehkäisemiseen sekä kuntoutusta, sairausvakuutusta ja sairauksien ehkäisemistä koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan. Lisäksi varoja voidaan tarvittaessa käyttää Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden sellaisten laitosten perusrannuksista aiheutuviin menoihin, joita Kansaneläkelaitos on avustanut, ja näiden laitosten käyttöavustuksiin.

Harkinnanvaraisen kuntoutuksen varojen

käytöstä päättää Kansaneläkelaitos. Kansaneläkelaitoksen on laadittava vuosittain harkinnanvaraisen kuntoutuksen varojen käytöstä kolmea seuraavaa kalenterivuotta koskeva suunnitelma. Kolmivuotissuunnitelmasta on käytävä ilmi, mitä muuta kuin järjestämivelvollisuuteensa kuuluvaa ammatillista ja lääkinnällistä kuntoutusta Kansaneläkelaitos korvaa ja järjestää sekä miten rahamäärää käytetään sairauksien ehkäisemiseen, kuntoutusta ja sairauksien ehkäisyä koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan sekä Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden sellaisten laitosten perusrannuksesta aiheutuviin menoihin, joita Kansaneläkelaitos on avustanut, ja näiden laitosten käyttöavustuksiin. Kansaneläkelaitoksen on suunnitelman lisäksi laadittava vuosittain sosiaali- ja terveysministeriölle selvitys varojen käytöstä.

Harkinnanvaraisen kuntoutuksen menot rahoitetaan sairausvakuutusrahaston sairaanhoitovakuutuksen kuluina vastaavasti kuten muut Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetun lain mukaiset etuudet. Sairaanhoidovakuutuksen kulut rahoitetaan puoliksi valtion varoin ja puoliksi vakuutetuilta perittyjen sairaanhoitomaksujen tuotoilla.

Kansaneläkelaitos voi järjestää Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetussa tarkoitettuja kuntoutuspalveluita joko tuottamalla kuntoutuspalvelut itse tai hankkimalla niitä muilta palveluiden tuottajalta. Kuntoutuspalveluiden tuottajina käytetään pääasiallisesti yksityisiä palvelun tuottajia. Palveluiden tuottajat valitaan yleensä julkisen tarjouskilpailun kautta. Palveluiden tuottajien valinnassa kiinnitetään huomiota palvelun tuottajan kokemukseen, henkilöstörakenteeseen, toimitiloihin ja muuhun soveltuvuuteen kuntoutuspalveluiden tuottamisesta. Lisäksi kuntoutuspalvelun tulee olla Kansaneläkelaitoksen ylläpitämien Kansaneläkelaitoksen kuntoutuksen laatu-standardien mukaista. Standardeissa kuvataan kuntoutuksen toimittamisen prosessia ja sen etenemistä sekä asetetaan kuntoutukselle

laatuvaatimuksia. Standardit sitovat palveluntuottajaa osana Kansaneläkelaitoksen ja palveluntuottajan välistä sopimusta.

1.2. Harkinnanvaraisten varojen myöntäminen Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöille

Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n mukaan harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoja voidaan käyttää Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden Kansaneläkelaitoksen avustamien kuntoutuslaitosten perusparannuksesta aiheutuviin menoihin ja käyttöavustuksiin. Kansaneläkelaitos voi siten harkintansa mukaan antaa erikseen määritellyille kuntoutuslaitoksille avustuksia, mutta laki ei velvoita siihen.

Mahdollisuus myöntää avustuksia kuntoutuslaitokselle perustui alun alkaen vuoden 1963 sairausvakuutuslain (364/1963) 60 §:n 2 momenttiin ja sen nojalla annettuun asetukseen. Lainkohdan mukaan sairausvakuutusrahaston varoista oli käytettävä vuosittain määrä, joka vastaa kahta prosenttia vakuutettujen sairausvakuutusmaksuina kertyneestä määrästä, sairauksien ehkäisemistä ja vakuutettujen kuntouttamista tarkoitettavaan toimintaan, sen mukaan kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

Sairausvakuutusasetuksen (538/1964) 47 a §:n mukaan Kansaneläkelaitoksen oli käytettävä laissa tarkoitettuja varoja vuosittain etukäteen laaditun suunnitelman mukaisesti sellaiseen toimintaan, jonka tarkoituksena on sairauksien ehkäiseminen ja jolla voidaan katsoa olevan yleistä merkitystä koko maan tai tietyn alueen väestön kannalta, sekä vakuutuksen kustannuksia alentavaan vakuutettujen kuntouttamista tarkoitettavaan toimintaan. Kuntoutuslaitoksille myönnettävien avustusten tavoitteena oli tukea kuntoutuslaitosten perustamista ja turvata tasapuolinen kuntoutukseen pääsy erityisryhmille, kuten sotaveteraaneille.

Säännös kuntoutuslaitoksille myönnettävistä avustuksista sisällytettiin myöhemmin Kansaneläkelaitoksen järjestämästä kuntoutuksesta annetun lain (610/1991) 4 §:ään. Säännöksessä harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista myönnettävät avustukset rajattiin

Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja Kansaneläkelaitoksen aikaisemmin avustamien kuntoutuslaitosten perusparannus- ja käyttöavustuksiin. Näin ollen harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoja ei enää voitu käyttää uusien kuntoutuslaitosten rahoittamiseen. Perusparannus- ja käyttöavustuksia koskeva säännös siirrettiin myöhemmin selaisenaan vuonna 2005 voimaan tulleeseen ja edelleen voimassa olevaan Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:ään.

Laissa tarkoitettut yhteistoimintasäätiöt on lueteltu vuonna 1991 voimaan tulleessa Kansaneläkelaitoksen järjestämästä kuntoutuksesta annetun lain 16 §:ssä, jossa säädetään lain voimaantulosta. Mainitun lainkohdan mukaan Kansaneläkelaitoksen rahoittamien Kiipulasäätiön, Kuntoutumis- ja liikuntasäätiön, Peurungan, Kuntoutumissairaalasäätiön, Kankaanpään ja Reumasäätiön rakennushankkeet voidaan saattaa loppuun harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoin. Kansaneläkelaitoksen avustamia muita kuntoutusta harjoittavia säätiöitä tai laitoksia ovat muun muassa Petrea säätiöksi säätiöitetty Kansaneläkelaitoksen kuntoutustutkimuskeskus, Autoklinikka, Invalidisäätiö ja Kuntoutussäätiö. Kansaneläkelaitos on toiminut näiden säätiöiden yhtenä taustayhteisönä ja sillä on ollut edustajansa säätiön hallituksessa.

Kansaneläkelaitos myönsi vuosina 1964—1988 sairausvakuutuslain 60 §:n 2 momentin ja sairausvakuutusasetuksen 47 a §:n perusteella avustuksia noin 59 miljoonaa euroa yhteensä 17:lle kuntoutusta harjoittavalle säätiölle tai laitokselle. Vuoden 1991 kuntoutuslain ja vuoden 2005 Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain perusteella Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuululle kuntoutuslaitoksille ja Kansaneläkelaitoksen avustamille kuntoutuslaitoksille myönnettiin perusparannus- ja käyttöavustuksia yhteensä noin 36 miljoonaa euroa.

Viimeisen 15 vuoden aikana eli vuonna 1994 ja sen jälkeen avustuksia on myönnetty kaikkiaan noin 19 miljoonaa euroa. Kokonaismäärästä perusparannusavustuksia on ollut noin 15 miljoonaa euroa, joista noin 10 miljoonaa euroa on myönnetty Kansan-

eläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluville kuntoutuslaitoksille. Käyttöavustusten osuus on ollut noin 4 miljoonaa euroa, josta valtaosa on myönnetty yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluville laitoksille.

Kansaneläkelaitos on myöntänyt harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista eli sairausvakuutusrahastosta maksettavat avustukset päätöksellä säätiöiden hakemuksesta. Kyse on siten ollut Kansaneläkelaitoksen harkintaan perustuvasta avustuspäätöksestä, ei sopimussuhteesta Kansaneläkelaitoksen ja säätiön välillä. Kansaneläkelaitos on liittännyt myönnettyihin avustuspäätöksiin veloitteen palauttaa varat Kansaneläkelaitokselle eli sairausvakuutusrahastoon, jos avustuksen saanut kuntoutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, sen toiminta lopetetaan tai sitä muutetaan oleellisesti tai jos myönnettyjä varoja käytetään muuhun kuin Kansaneläkelaitoksen kuntoutuslain 4 §:n tai myöhemmin Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n mukaiseen tarkoitukseen.

Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 87 artiklan julkista tukea koskevat säännökset ja julkisista hankinnoista annettu laki (348/2007) rajoittavat mahdollisuuksia myöntää julkisista varoista tukea tietyille yritykselle tai tuotannonalalle. Vuoden 2006 jälkeen Kansaneläkelaitos ei ole myöntänyt perusparannus- tai käyttöavustuksia, vaan avustuksiin osoitetut varat on kohdennettu tutkimus- ja kehittämistoimintaan.

2. Ehdotetut muutokset

Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n 3 momenttia ehdotetaan muutettavaksi siten, että harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoja ei voitaisi enää käyttää Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden Kansaneläkelaitoksen avustamien kuntoutuslaitosten perusparannusmenoihin ja käyttöavustuksiin. Ehdotettu muutos vastaisi vuodesta 2007 alusta lähtien vallinnutta soveltamiskäytäntöä.

Voimassa olevassa lainsäädännössä ei ole säädetty avustusten mahdollisesta palautus-

velvollisuudesta. Palautusvelvollisuudesta on määrätty ainoastaan Kansaneläkelaitoksen päätöksissä, joilla Kansaneläkelaitos on myöntänyt hakemuksesta avustuksia perusparannusmenoihin ja käyttöavustuksiin. Avustuspäätöksiin sisältyvän ehdon mukaan sairausvakuutusrahastosta myönnettyt varat tulee palauttaa Kansaneläkelaitokselle eli sairausvakuutusrahastoon, jos avustuksen saanut kuntoutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, sen toiminta lopetetaan tai sitä muutetaan oleellisesti tai jos myönnettyjä varoja käytetään muuhun kuin Kansaneläkelaitoksen kuntoutuslain 4 §:n tai myöhemmin Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n mukaiseen tarkoitukseen.

Sairausvakuutusrahaston varojen käytön läpinäkyvyyden edistämiseksi myönnettyjen avustusten palautusvelvollisuudesta ehdotetaan säädettäväksi lain tasolla. Lakiehdotuksen voimaantulosäännöksessä säädettäisiin palautusvelvollisuuden täyttämisen arvioinnista tilanteissa, joissa avustuksen saaneen säätiön omistama kuntoutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, sen toiminta lopetetaan tai sitä muutetaan olennaisesti. Ehdotuksen mukaan avustuksen saaneen kuntoutuslaitoksen luovutuksen, toiminnan lopettamisen tai sen olennaisen muuttumisen yhteydessä sosiaali- ja terveysministeriö päättäisi siitä, onko sairausvakuutusrahastosta myönnettyä avustusta vastaava osuus kokonaan tai osaksi palautettava sairausvakuutusrahastoon. Palautettavan osuuden määrän arvioinnissa otettaisiin huomioon avustuksen myöntämisestä kulunut aika, avustuksen käyttötarkoitus ja avustuksen arvo luovutuksen tai toiminnan muutoksen tapahtumahetkellä. Vastaavankaltaista menettelyä noudatetaan sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtiosuudesta annetun lain (733/1992) 4 luvun 30 §:n perusteella perustamishankkeeseen saadun valtiosuuden tai –avustuksen palautusvelvollisuuden arvioinnissa.

Jotta sosiaali- ja terveysministeriö saisi tiedon olosuhteiden muuttumisesta, säätiön olisi ilmoitettava sosiaali- ja terveysministeriölle kuntoutuslaitoksen luovutuksesta tai sen toimintaa koskevasta muutoksesta kuuden kuukauden kuluessa luovutuksesta tai toiminnan muuttumisesta. Ilmoittamis- ja palautusvel-

vollisuus ei kuitenkaan koskisi yli 15 vuotta sitten myönnettyjä avustuksia. Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön tulisi ennen päätöksen antamista pyytää lausunto Kansaneläkelaitokselta ja valtiovarainministeriöltä. Säätiö voisi myös tarvittaessa pyytää sosiaali- ja terveystieteiden ministeriöltä arviota palautusvelvollisuuden toteutumista ennen suunniteltua toiminnan muutosta tai kuntoutuslaitoksen luovutusta.

Luovutuksen tai toiminnan muuttamisen yhteydessä palautusvelvollisuuden arvioinnissa ratkaisevaa olisi se, mihin tarkoitukseen säätiö tai kuntoutuslaitos on luovutettu tai missä tarkoituksessa sitä toiminnan muuttamisen jälkeen käytetään. Jos kuntoutuslaitoksen toiminta jatkuisi luovuttamisen tai toiminnan muuttamisen jälkeenkin säätiön alkuperäisissä säännöissä kuvatun kaltaisena toimintana, jonka perusteella säätiölle on myönnetty perusparannus- ja käyttöavustuksia, ei palautusvelvollisuus voisi pääsääntöisesti tulla kysymykseen. Toimintamuodon muuttaminen ei sellaisenaan aiheuttaisi palautusvelvollisuutta, vaan ratkaisevaa olisi toiminnan luonne ja myönnetyn avustuksen käyttötarkoitus. Säätiö voisi siten esimerkiksi jatkaa säätiön säännöissä määrättyä ja avustusten myöntämiseen oikeuttanutta toimintaansa myös omistamiensa yhtiöitten kautta ilman palautusvelvollisuuden syntymistä, jos Patentti- ja rekisterihallitus hyväksyy säätiön sääntöjen muuttamisen yhtiöiden omistamisen osalta.

Voimaantulosäännökseen ehdotettua ilmoitus- ja mahdollista palautusvelvollisuutta koskevaa säännöstä sovellettaisiin vain niihin luovutuksiin ja toiminnan muutoksiin, jotka tapahtuvat lain voimaantulon jälkeen. Näin ollen säännöksellä ei puututtaisi ennen lain voimaantuloa tehtyjen luovutusten tai toiminnan muutosten arviointiin. Näiden osalta palautusvelvollisuuden arviointi kuuluisi Kansaneläkelaitokselle sen avustamispäätöksiin sisällyttämän palautusehdon perusteella. Molemmissa tapauksissa on kyse sairausvakuutusrahastosta myönnettyjen avustusten palauttamisesta sairausvakuutusrahastoon, joten lain voimaantulon jälkeen palautusvelvollisuutta ei voitaisi enää määrätä Kansaneläkelaitoksen avustuspäätöksiin sisällyttämän ehdon perusteella.

3. Vaikutukset

Esityksessä ehdotetaan, että laissa säädettäisiin voimassa olevasta käytännöstä, jonka mukaan sairausvakuutusrahastosta rahoitettavia harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoja ei voitaisi käyttää Kansaneläkelaitoksen yhteistoimintasäätiöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten tai muiden Kansaneläkelaitoksen avustamien kuntoutuslaitosten perusparannusmenoihin tai käyttöavustuksiin. Ehdotettu lain muutos edistää kuntoutuspalveluiden tuottajien tasapuolista kohtelua ja harkinnanvaraisen kuntoutuksen varojen käytön läpinäkyvyyttä.

Avustuksiin osoitetut varat voitaisiin kohdentaa nykyisen käytännön tavoin muihin harkinnanvaraisen kuntoutuksen varojen käyttökohteisiin, kuten kuntoutusta, sairauksien ehkäisyä ja sairausvakuutusta koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan. Näin ollen ehdotukset eivät vähentäisi harkinnanvaraisen kuntoutuksen rahamäärää eikä esityksellä siten ole vaikutusta sairausvakuutusrahaston sairaanhoitovakuutuksen menoihin.

Ehdotuksen mukainen ilmoitus- ja palautusvelvollisuutta koskeva säännös koskisi niitä viittä säätiötä, joiden omistamien kuntoutuslaitosten perusparannusmenoihin ja käyttöavustuksiin on viimeisen 15 vuoden aikana myönnetty avustuksia harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista. Yhteensä avustuksia on myönnetty tänä aikana 19 miljoonaa euroa. Kansaneläkelaitos ei ole vaatinut avustuspäätöksiin sisällyttämän palautusehdon perusteella yhdenkään säätiön saaman avustuksen palauttamisesta. Tiedossa ei ole sellaisia avustuksia saaneiden kuntoutuslaitosten toiminnan muutoksia, jotka johtaisivat palautusvelvollisuuden toteutumiseen lakiehdotuksen voimaantulosäännökseen sisältyvän palautusvelvollisuuden perusteella.

4. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu sosiaali- ja terveystieteiden ministeriössä yhteistyössä Kansaneläkelaitoksen ja valtiovarainministeriön kanssa. Asian valmistelun yhteydessä on kuultu harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista perusparannus- ja käyttöavustuksia viimeisen 15 vuoden aikana avustuksia saaneita säätiöitä.

Esityksestä on pyydetty lausunto Patentti- ja rekisterihallitukselta, Työ- ja elinkeinoministeriöltä ja Kuntoutusasiain neuvottelukunnalta.

Lausunnonantajat pitivät perusteltuna ehdotuksia voimassa olevan käytännön säätämistä lain tasolla ja palautusvelvollisuuden arvioinnista. Lausunnoissa esitetyt korjaus-

ehdotukset hallituksen esitykseen on mahdollisuuksien mukaan otettu huomioon.

5. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian.

*Lakiehdotus***Laki****Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista 15 päivänä heinäkuuta 2005 annetun lain (566/2005) 12 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on laissa 200/2006, seuraavasti :

12 §

Harkinnanvarainen kuntoutus

Edellä 1 momentissa tarkoitettua rahamäärää voidaan käyttää myös sairauksien ehkäisemiseen sekä kuntoutusta, sairauksien ehkäisyä ja sairausvakuutusta koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan.

toutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, lopettaa toimintansa tai muuttaa toimintaansa oleellisesti. Harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista myönnettyä avustusta ei kuitenkaan voida periä takaisin sellaisella perusteella, joka on syntynyt myöhemmin kuin 15 vuoden kuluttua avustuksen myöntämisestä.

Palautusvelvollisuudesta päättää sosiaali- ja terveysministeriö. Palautettava avustus on suoritettava viimeistään päätöksessä määrättävänä eräpäivänä.

Avustuksen saajan on ilmoitettava ministeriölle kuuden kuukauden kuluessa 1 momentissa tarkoitettua olosuhteiden muuttumisesta. Jos myöhemmin käy ilmi, ettei ilmoitusta ole tehty määräajassa, myönnetty avustus on palautettava sairausvakuutusrahastoon olosuhteiden muuttumisesta lukien, jollei sosiaali- ja terveysministeriö erityisestä syystä toisin päättä.

Tämä laki tulee voimaan kuuta 20 .

Tämän lain voimaan tullessa voimassa olevan lain nojalla myönnetty avustus perusparruksista aiheutuviin menoihin ja käyttöavustus voidaan kokonaan tai osaksi määrätä palautettavaksi sairausvakuutusrahastoon, jos avustuksen saaneen säätiön omistama kun-

Helsingissä 19 päivänä maaliskuuta 2010

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

*Liite
Rinnakkaisteksti*

Laki

Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 12 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista 15 päivänä heinäkuuta 2005 annetun lain (566/2005) 12 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on laissa 200/2006, seuraavasti :

Voimassa oleva laki

12 §

Harkinnanvarainen kuntoutus

Edellä 1 momentissa tarkoitettua rahamäärää voidaan käyttää myös sairauksien ehkäisemiseen sekä kuntoutusta, sairauksien ehkäisyä ja sairausvakuutusta koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan sekä tarvittaessa *Kansaneläkelaitoksen yhteistointasäätöiden piiriin kuuluvien kuntoutuslaitosten ja muiden sellaisten laitosten, joita Kansaneläkelaitos on avustanut, perusparannuksesta aiheutuviin menoihin ja näiden laitosten käyttöavustuksiin.*

Ehdotus

12 §

Harkinnanvarainen kuntoutus

Edellä 1 momentissa tarkoitettua rahamäärää voidaan käyttää myös sairauksien ehkäisemiseen sekä kuntoutusta, sairauksien ehkäisyä ja sairausvakuutusta koskevaan tutkimus- ja kehittämistoimintaan.

Tämä laki tulee voimaan kuuta 20 .

Tämän lain voimaan tullessa voimassa olevan lain nojalla myönnetty avustus perusparannuksista aiheutuviin menoihin ja käyttöavustus voidaan kokonaan tai osaksi määrätä palautettavaksi sairausvakuutusrahastoon, jos avustuksen saaneen säätöön omistama kuntoutuslaitos siirtyy toiselle omistajalle, lopettaa toimintansa tai muuttaa toimintaansa oleellisesti. Harkinnanvaraisen kuntoutuksen varoista myönnettyä avustusta ei kuitenkaan voida periä takaisin sellaisella perusteella, joka on syntynyt myöhemmin kuin 15 vuoden kuluttua avus-

tuksen myöntämisestä.

Palautusvelvollisuudesta päättää sosiaali- ja terveysministeriö. Palautettava avustus on suoritettava viimeistään päätöksessä määrättävänä eräpäivänä.

Avustuksen saajan on ilmoitettava ministeriölle kuuden kuukauden kuluessa 1 momentissa tarkoitettua olosuhteiden muuttumisesta. Jos myöhemmin käy ilmi, ettei ilmoitusta ole tehty määräajassa, myönnetty avustus on palautettava sairausvakuutusrahastoon olosuhteiden muuttumisesta lukien, jollei sosiaali- ja terveysministeriö erityisestä syystä toisin päättä.